

စို : စို : စာ ဇ ပ

ပန်းချီဆိုင်

ရင်ထဲကို ပတ်ကြည့်တဲ့အခါ

design : bo bo htoon

"ဖေဖေ"

"ဟေ"

'မိုးပြည့်ကြင်နာ' က အခန်းတံခါးဝမှာ ကိုယ်လေးစောင်းကာ အခန်းထဲ လှမ်းကြည့်ကြည့်ပြီး ခေါ်လိုက်သောအခါ ဦးမိုးပြည့်က စာကြည့်မျက်မှန်ကိုကျော်၍ သမီးရှိရာ လှမ်းကြည့်ထူးလိုက်၏။

"သမီး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားမလို့ "

"သွားလေ"

မိုးပြည့်ကြင်နာ ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်တော့မှ တားဆီး ကန့်ကွက် ခြင်းမရှိသော ဖေဖေပါ။

သည် လို အဖေမျိုးရရှိထားတာ ဂုဏ်ယူဖို့ ကောင်းသည် ။ ထူးသောကုသိုလ်ကံပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း မိုးပြည့်ကြင်နာက ဖေဖေမကြိုက်တာဆို အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲ ဇွတ်လုပ်သည် ။ အများကြီး မလုပ်တတ်။

"ဖေဖေလိုက်ပို့ပေါ့"

"ဟင်"

ဦးမိုးပြည့်က အံ့အားသင့်သွား၏။

မိုးပြည့်ကြင်နာက ကားမမောင်းရဲပါ။ ကားရှုပ်သောလမ်းတွေဆို ကြောက်သည် ။ မိုးပြည့်ကြင်နာ၏ အားနည်းချက် သေးသေးလေးတစ်ခု။

"ဒီနေ့ ဆန်းဒေး (တနင်္ဂနွေနေ့)လေ...ဦးကြီးသန့်မှ မလာဘဲ၊ ဖေဖေ လိုက်ပို့မှ ရမယ်"

ဦးမိုးပြည့် သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ကာ ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ချထားလိုက်ပြီး...

"ဖေဖေ မလိုက်ချင်ဘူးကွ...ဒီတစ်ရက်လေး အေးအေးလူလူ နားရတာ၊ ပြီးတော့ အရေးကြီး တဲ့ ဖုန်းလည်း ဝင်စရာရှိသေးတယ်"

"ဟွန်း...ဖေဖေကလည်း ...စကော့ (ဗိုလ်ချုပ်ဈေး)က ဆန်းဒေး (တနင်္ဂနွေနေ့) အရမ်းစည်တာ၊ ပြီးတော့ ရှမ်းပူလည်း ကုန်နေပြီ၊ နေ့လယ်ခေါင်းလျှော်မလို့ "

"ရှမ်းပူများ သမီးရယ် ...လမ်းထိပ်က စူပါမားကပ်ကြီးထဲ ဝယ်လိုက်ရတာပဲ၊ နီးနီးလေးပဲ"

"ဟာ...မဖြစ်ဘူး၊ အင်္ကျီလည်း ရွေးရမှာ နောက်ထပ်လည်း ဝယ်စရာတွေအများကြီး"

ဖေဖေက ဆက်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြီး...

"တက်စီ (အငှားယာဉ်) နဲ့ သွားလိုက်"

"ဟာ...မစီးချင်ပါဘူး တက်စီ၊ ကားလည်း ရှိနေသားနဲ့ ကားလည်း အားရက်သားနဲ့ "

ဦးမိုးပြည့်က ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေ၏။

"သမီးက ဇွဲကိုမခေါ်ချင်လို့ ပါနော်၊ ဇွဲဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ပို့ပေးမှာ ၊ ဇွဲလာရင် ဗလပါ ပါလာမှာ ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ပါရင် တစ်လမ်းလုံးစိတ်ရှုပ်ရမှာ မို့လို့ "

မိုးပြည့်ကြင်နာက ညည်းညည်းကလေး ရှင်းပြ၏။

ခွဲနှင့်ဗလက ကြင်နာ၏ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်။

"သမီးရှေ့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံတာနဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက် 'ခွတ်' ရော၊ အဲဒါပဲ ဖြန့်ဖြေရေး လုပ်နေရာမှာ "

ခွဲနှင့်ဗလကို ခင်ပေမယ့် တစ်ခါတလေ စိတ်ပျက်သည် ။

"အင်း...ဖေဖေကလည်း မိုးပြည့်ဈေးဝယ်မှာ မစောင့်ချင်ဘူးဆိုတော့
"

မိုးပြည့်က မေးစေ့ကို လက်ညှိုးကလေးနှင့် တို့ ကာခြစ်ရင်း...

"ဟာ...သိပြီ" ဟု ဝမ်းသာစွာရေရွတ်သည် ။

ဝင်းခနဲ လက်သွားသော သမီးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဘယ်လို အကြံပေး
လိမ့်ဟု ဦးမိုးပြည့် သိချင်သွား၏။

"ဒီလိုလုပ် ဖေဖေ"

မိုးပြည့်ကြင်နာ ဖေဖေရှေ့အထိ လျှောက်လာ၏။

"ကိုအံ့မြခိုင်ကို ခေါ်သွားမယ်၊ ဖေဖေပြောပေးပေါ့"

ဖေဖေက စဉ်းစားသလို တိတ်နေ၏။ ပြီးမှ ...

"အင်း.. သူ့အားရင် လိုက်ပို့မှာ ပါ၊ သမီးပဲ သွားပြောကြည့်လေ၊ ဟု
တပြီလား" ဟု ခွင့်ပြုလိုက် ၏။

"ဟုတ်ကဲ့"

မိုးပြည့်ကြင်နာက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ပြီးထွက်လာ၏။

ညွှန့်ခန်းကိုဖြတ် ခြံထဲကိုဆင်း တစ်ဖက်အစွန်ထိပ်အထိ

လျှောက်သွားကာ ကားဂိုဒေါင် အပေါ်ထပ်ကလေးမှာ နေသော အံ့မြဲခိုင် ရှိရာ ရောက်သွား၏။

စောစောကပဲ ခြံရှေ့က ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေတာ လှမ်းမြင်လို က်သေး၏။

အခု ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

"ကိုအံ့မြဲခိုင်"

"ဗျာ"

ထူးသံ မသဲမကွဲကြား၏။ ခဏကြာတော့ ဝရန်တာမှာ ထွားထွားကြိုင်းကြိုင်း ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ညိုညိုစိုစိုသန့်သန့်ပြန့်ပြန့် အရိပ်သဏ္ဌာန် တစ်ခု ပေါ်လာ၏။

"မိုးပြည့်ကြင်နာ ခေါ်တာလား"

"အင်း"

သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး လက်ကလေးတင်းတင်းပိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြ မိသောအခါ အံ့မြဲခိုင်က လှေကားဆီ လျှောက်သွားပြီး ဆင်းလာ၏။

"ဘာလဲ မသိဘူး"

"အားလား"

"ခင်ဗျာ"

အံ့မြဲခိုင်က နားမလည်သလို ကြည့်နေ၏။

"ဖေဖေ မေးလိုင်းတာ အားလား"

"ဪ...အားပါတယ်၊ ခေါ်လို့ လား"

"မခေါ်ပါဘူး အားရင် ဈေးသွားမလို့ လိုက်ပို့ပေးဖို့ ဖေဖေကပြောလိုက်တယ်"

"အင်း...အခုလား"

"နာရီဝက်လောက်နေမှ "

"ရပါတယ်"

"ပြီးရော...ကားကို အိမ်ရှေ့အထိ ရွှေ့ထားပြီး စောင့်နေနော်၊ ဆင်းလာခဲ့မယ်"

"အင်း"

အံ့မြခိုင်က ခေါင်းညိတ်သည် ။

မိုးပြည့်ကြင်နာက သူ့ရှေ့မှ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ခဲ့၏။

ဖေဖေပြောတာကတစ်မျိုး မိုးပြည့်ပြောလိုက်တာက တစ်မျိုး သည် စကားတော့ သည် စကား ပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ ကြားရတာခြင်း မတူနိုင်ပါ။ ဖေဖေပြောခိုင်းတာက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ အကူအညီတောင်းသလိုလေး "ကိုအံ့မြခိုင် အားလားဟင်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးခဏ လိုက်ပို့ပါနော်" ဟု အောက်ကျို့ပြောခိုင်းတာ။

မိုးပြည့်ကြင်နာက ဖေဖေတပည့် ဖေဖေကုမ္ပဏီ၏ အတိုင်းပင်ခံရှေ့နေကြီးကို လေးလေး စားစားနှင့် နေရာပေးမပြောဘဲ၊ ဖေဖေကပဲ မှာလိုက်သလိုလို မာမာကျောကျော အထက်စီးကပဲ ဆိုလိုက်၏။

ဒါကို အံ့မြခိုင်လည်း သိချင်သိမှာ ။ သည် အိမ်မှာ နေပေမယ့် ဖေဖေက အံ့မြခိုင်ကို မာရေ ကျောရေ ဘယ်တော့မှ အမိန့်မပေးတတ်ပါ။ တူလိုသားလို ရင်းနှီး နွေးထွေးစွာနေတတ်သူပါ။

တကယ်ဆို မိုးပြည့်ကြင်နာကို ကားမောင်းပို့ရအောင် သူက ဒရိုက်
ဘာလည်း မဟုတ်။

သို့ပါသော်လည်း သည် အိမ်မှာ သူ့ကို မိသားစုလို
နေစရာနေရာပေးပြီး ခေါ်ထားတော့ ဘယ်ကိစ္စမဆို သူက ဝင်ကူညီတ
တ်ပါသည်။ ။

အံ့မြခိုင်နှင့် ဦးမိုးပြည့်ကြားမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်
အလှန်လေးစား ရင်းနှီးမှု နားလည်နွေးထွေးမှုရှိပြီးသားပါ။

မိုးပြည့်ကြင်နာက ငယ်လည်း ငယ်၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလည်း
ဖြစ်တော့ ဆိုးနွဲ့ဗိုလ် ကျချင်သည်။ ။

ဒါကိုလည်း အံ့မြခိုင်က ဗွေမယူပါ။

ညီမအငယ်ဆုံးလေးလို သဘောထားပြီး အလိုလိုက်တာပါပဲ။

အံ့မြခိုင်က ကားသော့သွားယူ လာပြီး ကားကို စစ်ဆေးစရာရှိတာ စ
စ်ဆေးလိုက်၏။ သည် နေ့ မနက်ကတည်းက ကားမရွှေ့သေး။ တနင်္ဂနွေ
နေ့ဆိုတော့ အလုပ်နားရက်ပါ။

အားလပ်ရက်က တစ်ရက်တည်းမို့ အံ့မြခိုင်မှာ လုပ်စရာတွေ
အများကြီးပါ။ သို့ပေမဲ့ ဦးမိုးပြည့်က မိုးပြည့်ကြင်နာကို လိုက်ပို့ပါဟု
တောင်းဆိုလာလျှင်တော့ သူငြင်းရခက်တာ အမှန်။

"ကျွန်တော်မအားဘူး" ဟု မိုးပြည့်ကြင်မာ ကိုသူမပြောထွက်ပါ။ ဦး
မိုးပြည့်ကို သူအရမ်း လေးစား ကြည်ညိုသည်။ ။

အံ့မြခိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ကာ ကားကို အိမ်ရှေ့အထိ နောက်ဆုတ်ကွေ့ကာ ရွှေ့လာ ခဲ့၏။

မိုးပြည့်ကြင်နာ က ခုမှ ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်မှာ ။

ရှော့ပဲင်န့် (ဈေးဝယ်) ထွက်တာဆိုတော့ ကျကျနနအချိန်ယူအလှပြင်
နေတော့မှာ ။ သူကားထဲက ဆင်းပြီး ခြံဝင်းတံခါးကို အဆင်သင့်ဖွင့်
ထားလိုက်၏။ ပြီးမှ ထမင်းစားခန်းဘက်ကို အပြင်ကနေပဲ
လျှောက်သွားလျက်...

"ဒေါ်နု...ဒေါ်ဒေါ်နုရေ"

"အေး...ဘာတုန်း လာပြီ မောင်အံ့"

ဒေါ်ဒေါ်နုက ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ လာရပ်၏။

"ခြံတံခါးပိတ်ပါဦး"

"အေး...အခုလား"

"ခဏနေမှ "

"အေး...အေး ပိတ်လိုက်မယ်"

အံ့မြခိုင်က မှာ ထားလိုက်၏။

ဦးလေးသန့်ကတော့ ခြံဝင်းတံခါးကိုဖွင့်၊ ကားကိုခြံပြင်ထုတ်၊ ကား
ပေါ်ကဆင်းပြီး ခြံဝင်းတံခါးတစ်ခါ ပြန်ပိတ်နှင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပါပဲ။

သူကတော့ အဲဒီလောက် စိတ်မရှည်ပါ။ ဒါတွေက သူ့အလုပ်လည်း
မဟုတ်ပါ။

အံ့မြခိုင်က ခြံဝင်းထဲ လမ်းလျှောက်ရင်း မိုးပြည့်ကြင်နာဆင်းလာမ
ည့် အချိန်ကို စောင့်နေလိုက်၏။

မိုးပြည့်ကြင်နာက ဘောင်းဘီရှည်ကလေးနှင့် တီရှပ်အပြာနုလေးကို
ဝတ်ပြီးမှ တီရှပ်လေးကို လက်နှင့်ဆွဲချမိ၏။ ခါးပေါ်မှာ စိုးလို့ ပါ။

ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးလေးကို စလွယ်သိုင်းပြီး ကြိုးသိုင်းဖိနပ်ထူ
အမြင့်ကလေးကို စီးလာ ၏။

ဘောင်းဘီရှည်က ခြေသလုံးတစ်ဝက်ထိပဲ ရှိတာမို့ဖိနပ်လှလှလေး
စီးဖို့ အရေးကြီး၏။

ရေမွှေးပုလင်းကို မှန်တင်ခုံပေါ်က ကောက်ယူပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွ
တ်ဖြန်းလိုက်၏။

ရွှေရောင်အရည်လေးဆိုထားစော နှုတ်ခမ်းအစုံက
ရွဲ့ရွဲ့လေးဖြစ်နေပြီး မက်ကာရာအပြာရောင်လေးကို မျက်တောင်ပေါ်တ
င်ထားပုံက ရေးရေးကလေး။

အသည်းပုံကလေးတွေပါသော လက်ဆွဲအိတ်ပျော့ပျော့ကလေးကို
လှမ်းယူပြီး ယူဗွီ (နေရောင်ကာကွယ်သော) ပါသော ထီးပြာပြာနုနု ပေါ့
ပေါ့ကလေးကို အိတ်ထဲထည့်သည် ။ နေပူလျှင် ထုတ်ဆောင်းဖို့ ပါ။ စလွ
ယ်သိုင်းလွယ်ထားသောအိတ်ကလေးက ပိုက်ဆံလောက်ပဲ ထည့်လို့ ရ
တာ သေးသေးပြားပြားကလေး။

ထိပ်ဖျားမှာ ဖုသီး (ဘုသီး) လေးတွေပါသော ဘီးကလေးနှင့် ဆံပင်
တွေပြီးရင်းက ဖေဖေဆီ ထွက်လာမိ၏။

"ဖေဖေ ဘာမှ ဦးမလဲဟင်"

"မှာ စရာမရှိပါဘူး"

"ဒါဆို အပြန်ကျရင် ကိတ်မုန့်ဝင်ဝယ်လာမယ်"

မိုးပြည့်ကြင်နာက စိတ်ကူးကို နှုတ်ကဖွင့်ဟရေရွတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့
၏။

စောစောတုန်းက အခန်းထဲမှာ ဖွင့်ထားသော သီချင်းလေးကို
နှုတ်ဖျားက ဆိုနေမိ၏။

ဘာရယ်မဟုတ် ဆိုနေမိတာပါ။ တကယ့်ကို ဘာခံစားချက်မှ မရှိ။ နှု
တ်ဖျားကလေးနှင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးဆိုနေမိတာ။

"မိုးက ပြောတဲ့ အလွမ်း ဇာတ်လမ်းကိုကြားချိန်မှာ .x x x

နှလုံးသားထဲလည်း မိုးတွေရွာလာတယ် x x x

အတိတ်က မင်းနဲ့ တို့ နှစ်ယောက် အကြောင်းတွေ ပြန်စဉ်းစား x x

x

ကိုယ် ဖြေသိမ့်မလွယ်တဲ့ ဒီဒဏ်ရာ x x x"

မိုးပြည့်ကြင်နာက ကားဘေးရောက်သောအခါ 'အံ့မြဲခိုင်' က ကား
တံခါးကို အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးလာ၏။

"ရပါတယ်"

ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီးသောအခါ ကားတံခါးကို ဆွဲပိတ်ခါနီး အားနာစ
ကားတစ်ခွန်းတော့ ဆိုမိသည် ။

သူက ကိုယ်ခေါ်ထားသည့် ဒရိုက်ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ကားတံခါးဖွင့်ပေးစရာ ပိတ်ပေးစရာမလိုပါ။

အံ့မြခိုင်က ကားထဲဝင်ထိုင်ပြီး ညင်သာစွာ မောင်းထွက်လာသောအခါ မိုးပြည့်ကြင်နာ ဆိုလက်စသီချင်းလေးကို ဆက်ညည်းနေမိ၏။

"အသက်မကချစ်သတဲ့ ပြောဖူးခဲ့တဲ့ အချစ်ဆုံးလေး x x x

တခြားအသစ်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ x x x

ကိုယ့်နှလုံးသားလေး မင်းခွဲထုတ်သွားတဲ့ အချိန်ကစ x x x

ကိုယ် ကျန်ခဲ့ပြီပေါ့ ရင်ခွင်ဗလာ"

သည် သီချင်းလေးကိုပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြန်ကျော့ရင်း ဆိုညည်းနေလိုက်တာ လမ်းတစ်လျှောက် လုံးပါပဲ။

နောက်တော့ သူသည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ မေးမိ၏။

"ဘယ်တုန်းက အသည်းကွဲဖူးလို့ လဲ"

"ဟင်"

မိုးပြည့်ကြင်နာက သီချင်းဆိုရပ်ပြီး သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လာသည် ။

"သီချင်းဆိုတာပဲ"

"သီချင်းဆိုတာကလည်း ခံစားချက်ရှိသလိုလို"

"ဟာ...ဘာဆိုလို့ လဲ"

"ဒီသီချင်းကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ"

အံ့မြခိုင်က စကားကိုရပ်ထား၏။

"ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲဆိုမိတာ ဘာလို့ အသည်းကွဲရမှာလဲ၊ ဖွ...လွဲစေပယ်စေ"

ကြည့်မရစွာ ပြောမိပြီးမှ သူ့စကားလွန်သွားသလား ဟု တွေးမိ၏။

စိတ်က မကြည်မလင်နှင့် ပြဿနာမဟုတ် ပြဿနာလုပ်မိတာပါ။
တကယ်ဆို သူနှင့် ဘာမှ မဆိုင်း။

"ကလေးပဲရှိသေးတာ ဒီအရွယ် ရည်းစားပူမစရာမလိုပါဘူး"

မိုးပြည့်ကြင်နာက မကျေမနပ် ပြန်ချေပ၏။

"ပြီးတာပဲ"

အံ့မြခိုင်က ထပ်မပြောချင်တော့သလိုနှင့် ကက်ဆက်ကိုဖွင့်လိုက်၏။
မိုးပြည့်ကြင်နာ၏ သီချင်းသံကို မကြားချင်။ သူဖွင့်လိုက်မိတာက R ဇာနည် ရဲ့ 'မင်းအတွက်' သီချင်းဖြစ်နေမိ၏။

"နဲ့တိုင်း အချိန်ရှိတိုင်း သတိရတယ် ငါ့ရဲ့ စိတ်က မင်းလေးကိုပဲ၊
ညတိုင်း အိပ်မက်လေးများ ထဲမှာ မင်းရဲ့ အရိပ်နဲ့ အိပ်စက်နေခဲ့ xxx မင်းမှ မင်းပဲ အချစ်ရယ် တခြားတစ်ယောက် အစားထိုးမရအောင် တမ်းတမ်းစွဲပြီး ချစ်နေခဲ့တယ် ကိုယ်တိုင်မှားယွင်းခဲ့တာ သိနားလည် xx

ငါ့စိတ်ထဲက မေ့လိုက်ချင်ခဲ့ xxx

မိုးပြည့်ကြင်နာက နှုတ်ခန်းလေးမဲ့လိုက်၏။

သူဖွင့်တဲ့ သီချင်းကရော ကောင်းလို့ လား။

ဟွန့်...မကြိုက်ပါဘူး။

အရှုံးသီချင်းကြီး။

မိုးပြည့်ကြင်နာက ကက်ဆက်ကိုပိတ်လိုက်၏။

အံ့မြခိုင်က ကားမောင်းရင်း ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည် ။

နှုတ်က ဘာမှ မပြော။

မိုးပြည့်ကြင်နာက အပြင်ဘက်ကိုငေးနေ၏။

အကြိုက်တစ်မျိုးစီပေါ့။

ဒါကိုလိုက်ကြီး ပိတ်ပင်နေသည် ။

တစ်ခါတလေ တော်တော်မှန်းစရာကောင်းသည့် ဖေဖေတပည့်ကြီး။
ကြည့်လို့ မရ။

ကားထဲမှာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

အမှန်တော့ အံ့မြဲခိုင်ဘဝင်မကျတာက ကိုယ့်အပေါ်အနိုင်ကျင့်ဗိုလ်
ကျသလိုမျိုး ခံစားရလို့ ပါ။

သီချင်းတွေနှင့် ဘာမှ မဆိုင်။

မာနပြိုက်ကြခြင်းမှာ သီချင်းတွေ ကြားညပ်ကုန်တာပဲ ဖြစ်၏။ မိုးပြ
ည့်ကြင်နာက အံ့မြဲခိုင်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ မျက်နှာလွဲကာနေ၏။
နှုတ်ခမ်းလေးလည်း တင်းနေသည် ။

ခွဲနှင့်ဗလကိုခေါ်လာလျှင် သည် ထက်ပျော်ရမှာ သည့်ထက် ရယ်ရဦး
မှာ ။

ဖေဖေတပည့်ရှေ့နေကြီးက ကြာလေကြာလေ ခင်စရာမကောင်း
လေပါ။

"ဘယ်နားရပ်မှာ လဲ"

"ဈေးထဲဝင်မှာ ပေါ့၊ နေရာရှိတဲ့ နေရာရပ်မယ်"

"အံ့မြဲခိုင်မေးလိုက်သံက မာဆတ်ဆတ်။ မိုးပြည့်ကြင်နာဖြေလိုက်ပုံ
က တိုးတိတိ။

စကားပြော အဆင်မပြေ မချောမွေ့ပါ။

"ဘယ်လောက်ကြာမလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

အံ့မြခိုင်မေးခွန်းကို မေးခွန်းနှင့်တုံ့ပြန်လာ၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံကြည့်မိကြ၏။ အံ့မြခိုင်က တော်တော်နှင့် မပြောသေးဘဲ ခဏကြာတော့မှ အလျှော့ပေးသော သက်ပြင်းနှင့်...

"စူပါဝမ်းထဲ ခဏသွားမလို့" ဟု ဖြေလိုက်၏။

"ဝယ်စရာတစ်ခုရှိလို့ မကြာပါဘူး၊ ကားသော့ယူထားမလား၊ လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ ရှုပ်လာရင် ကားထဲလာထည့်ထားလို့ ရတာပေါ့၊ ရော့...ယူထားလိုက်"

မိုးပြည့်ကြင်နာ သူပေးသော ကားသော့ကိုယူထားလိုက်ရပေမယ့် သိပ်မကျေနပ်ချင်ပါ။

သူ့အကြာကြီး ရောက်မလာလျှင် မိုးပြည့်က ပြန်စောင့်နေရမှာ လား၊ သူဘယ်လို စိတ်ကူး ရည်ရွယ်ချက်လဲ။ သိပ်မယုံချင်၊ စိတ်မချရဲပါ။

"ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ"

တိတိကျကျ မေးထားလိုက်၏။

"နာရီဝက်လောက်ပါပဲ၊ အလွန်ဆုံးလေးဆယ့်ငါးမိနစ်၊ လမ်းလျှောက်မှာ နဲ့ ဝယ်မှာ နဲ့ ဂျေဒိုးနတ် ခဏထိုင်ချင်ထိုင်မယ်"

မိုးပြည့်ကြင်နာ က စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ခေါင်းမညိတ်သေးပါ။

အံ့မြခိုင်က မိုးပြည့်ကြင်နာကိုတစ်ချက်ကြည့်မိ၏။

ဘာတွေ စိုးရိမ်ကြီးနေပြန်ပြီလဲ။

ကိုယ်တော်တော်နှင့် ရောက်မလာဘဲ စောင့်နေရမှာ ကိုလား။

သူ့အလှည့်ကျတော့ တော်တော်ကြောက်သည် ပဲ။

"စိတ်ချပါ၊ မင်းထက်အရင် ကားအနားကို ပြန်ရောက်နေမှာ ပါ၊ မပူနဲ့ လ

"ပြီးရော"

ဆတ်ခနဲ လှည့်ကာလျှောက်သွားတော့ အံ့မြဲခိုင် မတ်တတ်ရပ်ကျန်ရစ်၏။ မိုးပြည့် နောက်ကျောကို လိုက်ကြည့်ကာ ချက်ချင်းပဲဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ သူတဖျတ်ဖျတ်လိုက်သွားပြီး ခေါ်လိုက်၏။

"မိုးပြည့်...သော့ပြန်ပေး"

မိုးပြည့်ကြင်နာက နားမလည်သလိုလေး ကြည့်လာ၏။

"ဝယ်စရာရှိတာ မနက်ဖြန်မှ ဝယ်မယ်၊ ကားထဲမှာ ပဲ စောင့်နေမယ်.. စိတ်အေးလက်အေးလုပ် ပါ...ဟုတ်ပြီလား"

လက်ထဲဆုပ်ထားမိသော သော့ကလေးကို ပြန်ပေးရကောင်းနိုးနှင့် မိုးပြည့်ငြိမ်သွား၏။ ပြီးမှ ...

"ဒီလိုလုပ်လေ၊ မိုးပြည့်ဝယ်ပြီးမှ အတူတူသွားမယ်။ ဂျေဒိုးနတ်လည်း ဝင်ထိုင်မယ်...နော်" ဟု ဆို၏။

သူ့ဘက်က မိုးပြည့်ကြင်နာကို စိတ်အနှောင့်အယှက် မပေးဘူးဆိုလျှင် မိုးပြည့်ဘက်က လိုက်လျောသင့်တာကို လိုက်လျောမှာ ပါ။ ချက်ချင်းပဲ ပြေလည်မှုရသွား၏။

အံ့မြဲခိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကားသော့ကို လက်ဝါးဖြန့်တောင်း၏။

မိုးပြည့်က သော့ကို သူ့လက်ဖဝါးထဲထည့်ပေးလိုက်၏။

ဖွဖွပြီးလိုက်သော မိုးပြည့်ကြင်နာ၏ မျက်နှာကလေးကိုငေးစိုက်ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွား၏။

ကြည်နူးမိသည် ။ ပြီးတော့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဖြစ်မိသည် ။ အဲဒီနှစ်ခု တင်မက...ဘယ်လို အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ရမှန်းမသိသော ခံစားမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ထွန်းလာ၏။

ထိုခံစားမှုကို ခုတလော မကြာခဏဖြစ်သည် ။

ဟိုတုန်းကတော့ သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိခဲ့ပါ။

သတိထားမိလာတာ သိပ်မကြာသေး။

မှတ်မှတ်ရရ ဟိုတစ်နေ့ လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်က မနက်စောစော မိုးလင်းစအချိန်ကလေး မှာ ...

ကားဘေးမှာ ရပ်ရင်း အဲဒီနေ့ အဲဒီအချိန်ကလေးကို ပြန်တွေးမိ၏။ မေ့မရအောင် မှတ်မိနေ၏။

အဲဒီနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ပါပဲ။

သူရော အန်ကယ်ဦးမိုးပြည့်ရော မိုးပြည့်ကြင်နာပါ အိမ်မှာ ရှိနေကြသည် ။

မနက်ပိုင်းကော်ဖီအတူတူ သောက်မိချိန်မှာ မိုးပြည့်ကြင်နာက အနက်ရောင်လည်ပင်းပိတ် လက်ရှည်ဆွယ်တာ ကလေးကို ဝတ်ထားပြီး ကာကီရောင် စကတ်ရှည်ဖားဖားလေးနှင့် ဝင်းပထင်း လင်းနေအောင်

လှ၏။

ကော်ဖီသောက်ပြီးတော့ သူက ပန်းပင်ရေဆင်းလောင်းနေ၏။ မိုးပြ
ည့်ကြင်နာတို့ က အိမ်ကြားထဲမှာ ရှိနေကြသည် ။

မိုးပြည့်သူငယ်ချင်း ဇွဲနှင့်ဗလတို့ ရောက် လာပြီး မိုးပြည့်ကြင်နာနှင့်
ခြံထဲမှာ စကားတွေပြော ရယ်ကြမောကြနှင့် နောက်တော့ သူလည်း ခပ်
လှမ်းလှမ်းမှာ မသိသလို မကြားသလိုနေမိ၏။

သိပ်မကြာလိုက်ပဲ မိုးပြည့်ကြင်နာဆီက ခေါ်သံကို သူကြားလိုက်ရ
တာပါ။ အသံလေးက စူးပြီး ကျယ်ပေမယ့် ငိုသံတစ်ဝက်ပါနေတော့
အံ့မြဲခိုင် ရေပိုက်လွှတ်ချလျက် ကမန်းကတန်းပြေးသွား မိပါသည် ။

"ကိုအံ့ခိုင်...ကိုအံ့...လာပါဦး"

ဇွဲနှင့်ဗလက မတ်တတ်ရပ်ရမလိုလို တပြင်ပြင်နှင့်ရှိနေပြီး
မိုးပြည့်ကြင်နာက သံမံတလင်းမှာ ထိုင်ရက်သားကလေးနှင့်။

အံ့မြဲခိုင်ရင်ထဲ ဟု နံးခနဲ ပူသွား၏။

မိုးပြည့်ကြင်နာက ဘာဖြစ်လို့ လဲ။

လွှားခနဲ ဘယ်လိုက ဘယ်လို အနားရောက်သွားမှန်းမသိပါ။

"ဘာဖြစ်တာလဲ"

အလောတကြီးမေးမိ၏။ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ကာ သူ့ကို ကြည့်ပြီး...

ထူပါဦး၊ မိုးပြည့်မရပ်နိုင်တော့ဘူး ဟိုအုတ်ခဲကို နင်းမိပြီး လိမ့်ကျ
တာ၊ အား...ခြေထောက် အရမ်းနာတယ်၊ သွား...သွား နင်တို့ နှစ်ယော
က်စလုံး မချီနဲ့ အရေးထဲမှာ အငြင်းသန်နေတယ်၊ ကိုအံ့ ချီ...မုန်းဖို့
ကောင်းတယ်"

မိုးပြည့်ကြင်နာက သူ့ဆီ လက်ကလေး ဆန့်တန်းပေးလျက် ဇွဲနှင့်ဗလကို ဒေါသနှင့် အော်ဟစ်ကာ မျက်စောင်းလည်း ရွယ်လိုက်သေး၏။

"အစကတည်းက ငါချီပို့ပါ့မယ်လို့ ပြောသားပဲ၊ ဗလက ဇွတ်အတင်း ငါ့ကို တွန်းပစ်နေတာ"

"ဟ...ငါနဲ့ တိုက်မိလို့ ၊ အုတ်ခဲပေါ်နင်းမိတာလေ၊ မင်းအနေသာကြီး"

ဇွဲနှင့်ဗလငြင်းနေပြန်၏။

မိုးပြည့်ကြင်နာက စိတ်ပျက်သလိုကြည့်ပြီး...

"ဒီမှာ နာနေပြီ...နင်တို့ နှစ်ယောက်ပြန်တော့ ဆက်နေမယ်ဆိုလည်း တိတ်တိတ်နေ၊ ငါ စိတ်ဆိုး လာပြီ၊ ခုထက်ထိငြင်းချင်သေးတုန်းပဲ၊ ကိုအံ့ မြန်မြန်ချီပါ၊ ဧည့်ခန်းထဲပို့လေ တစ်အားနာ လာပြီ..အား"

အံ့မြခိုင်က စိတ်ပူစွာနှင့် မိုးပြည့်ကြင်နာဘေးမှာ ထိုင်ချလျက် လက်လှိုကာ မိုးပြည့်ကြင်နာ ကို ကလေးလေးလို စွေခနဲ ကောက်ယူပွေ့ချီလိုက်၏။

မိုးပြည့်ကြင်နာက သူ့လည်ပင်းကို ယှဉ်သိုင်းဖက်ကာ ပါလာ၏။ ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးကို နီးကပ်စွာ မြင်ရခိုက်ခဏမှာ ..

ကိုယ်သင်းနံ့မွှေးမွှေးလေးကို ရှုရှိုက်မိခိုက် ခဏမှာ -

နွေးထွေးနူးညံ့လွန်းသော ကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီထားခိုက်ခဏမှာ ကိုအံ့ ချီပါဟု လက်ကလေး ဆန့်တန်းပေးပြီး၊ သူ့ကို မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးတစ်စုံနှင့် သူ့စိတ်တွေဆန်းကြယ်လွန်းလှစွာ တလိုက်လိုက်ပူနွေးတုန်ရီသော ခံစားမှုအသစ်တစ်ခုနှင့် ကြည်နူးရွှင်ပျလာ၏။

"ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး အလကားနေရန်ဖြစ်ဖို့ ငြင်းဖို့ ပဲ၊ မိုးပြည့် နာနေတာကိုတော့ ဂရုမစိုက် ဘူး"

မိုးပြည့်ကြင်နာ၏ မပွင့်တပွင့်စကားသံကို နားထောင်ရင်း သူ့ခြေလှမ်းတွေ ဧည့်ခန်းဆီ ဦးတည်ရွေ့လျားနေ၏။

နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာမှာ ညင်သာစွာချပေးရင်းက...

"ဘယ်လား၊ ညာလား" ဟု မေးမိ၏။

"ညာဘက် ခြေချင်းဝတ်က အရမ်းနာတယ်၊ အုတ်နီခဲနင်းမိပြီး ခေါက်လဲသွားတာ"

မိုးပြည့်က ညည်းညည်းညူညူကလေးနှင့်...

"ကျေးဇူးပဲနော်" ဟု မမေ့မလျော့ ဆိုသည် ။

"ဆေးခန်းသွားမလား ပြည့်"

ခွဲနှင့်ဗလ အနားရောက် လာပြီးမေး၏။

"မသွားဘူး ပြန်တော့"

မိုးပြည့်ကြင်နာက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မာဆတ်စွာဆို၏။

"ပြည့်"

ခွဲက မိုးပြည့်ကြင်နာဘေးမှာ လာရပ်ပြီး ခါးကိုင်းငုံ့ချခေါ်လိုက်၏။

"ဆေးခန်းသွားသင့်တယ်"

"သိတယ်၊ နင်တို့ ပြန်တော့၊ ဖေဖေနဲ့ သွားမယ်"

"နှင်နေတာပဲ အားမနာဘူးလား"

ဗလက တိုးတိုးကပ်မေး၏။

"အားမနာပါဘူး၊ နင်တို့ လုပ်လို့ ငါချော်လဲတာ"

ခွဲနှင့်ဗလ မျက်နှာပျက်၏။

"အေးလေဟာ...အုတ်နီခဲက မျက်စိမှ မပါတာ"

ဗလက ချက်ချင်းပဲစ၏။ ဘယ်လိုဟာတွေမှန်း မသိပါ။

"အုတ်နီခဲက မျက်စိမပါတာ မဟုတ်ဘူး ဗလရဲ့ ၊ ခြေထောက်က မျက်စိမပါတာ၊ မင်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး ကွာ"

"ဘာ....ခြေထောက်က မျက်စိပါပါတယ်ကွ၊ ခြေမျက်စိလေ၊ ခြေမျက်စိရှိသားပဲ၊ ခြေမျက်စိက မြင်သင့်တယ်"

ခွဲနှင့်ဗလ စကားကြောင့် အံ့မြဲခိုင် ပြုံးချင်ချင် ဖြစ်ရ၏။

တကယ်ပါပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း မိုးပြည့်ကြင်နာက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အားမနာဘဲ နှင်ထုတ်နေတာ ငြင်းစရာမဟုတ်တာကို ပြိုင်ငြင်းနေသည် ။ အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိ။

"နင်တို့ နှစ်ယောက် ဆက်ငြင်းချင်ရင် ကားထဲရောက်မှ ငြင်းကြတော့ နားညည်း လာပြီ၊ ငါနောက်မှ ဖုန်းဆက်မယ်"

မိုးပြည့်ကြင်နာက အံ့မြဲခိုင်လက်မောင်းကို ဖမ်းဆွဲဆုပ်ခိုလျက် ဖြည်းဖြည်းထရပ်ကြည့်သည် ။ ဖွဖွစမ်းလျှောက်ကြည့်သည် ။

"ရလား...နာသေးလား"

အံ့မြဲခိုင်အသံက လေသံသွဲ့သွဲ့လောက်ပါပဲ။ မိုးပြည့်ကြင်နာ ကြားရရုံကလေးပါ။

"အင်း...နာတယ်"

"ဒါဆို ဆေးစည်းမှ ရမယ်ထင်တယ်"

"အင်း"

သူ့ကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာကလေး ရှုံ့မဲ့ပြ၏။

"အခုသွားမလား"

ခွဲက ကြားဖြစ်အောင်ကြားပြီး လိုက်မေးသည် ။

"နင်တို့ နှစ်ယောက် စိတ်အေးအေးပြန်ပါဟာ၊ ရပါတယ်"

အံ့မြခိုင်က သူတို့ ကြားထဲဝင်မပါ။

မိုးပြည့်ခြေထောက် နာမနာဘဲ မေးမြန်းဂရုစိုက်နေလိုက်၏။

"ပြည့်...ခေါင်းမမာနဲ့ ၊ သွားလိုက်၊ ဒါဖြစ်ဖြစ်ချင်းမို့လို့ ပြီးရင် ပိုနာလာမှာ ဟ"

ဗလစကားကို မျက်စောင်းခိုင်းခနဲ ရွယ်၏။

"စေတနာနဲ့ လည်း ပြောရသေးတယ်"

ဗလက ပခုံးတွန့်ပြပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။

ဗလ ထွက်သွားတော့ ခွဲကလည်း လိုက်သွားသည် ။

ပျာပျာသလဲ ဂရုစိုက်ချင်ယောင်ဆောင်တော့လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်၊ လှည့်ထွက်သွားတော့လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး။ ဘယ်လို အပြိုင်အဆိုင်အတိုက်အခံတွေမှန်းမသိပါ။

အံ့မြခိုင်က ထိုင်ချပြီး ခြေချင်းဝတ်ကို ဖိကြည့်သည် ။
လက်နှင့်ဆုပ်ကြည့်သည် ။

"အ" ဟု မိုးပြည့်အော်တော့ ဖျတ်ခနဲ လွှတ်လိုက်၏။

"ဆေးသွားစည်းလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်၊ ခဏ ထိုင်နေဦး၊ အန်က

ယံပြောရမယ်လေ"

သူ့စကားကို ခေါင်းညိတ်နားထောင်ပြီး ဆိုဖာမှာ ပြန်ထိုင်ချမိ၏။

အံ့မြခိုင်က မယုံနိုင်လောက်အောင် ကြည်နူးဝမ်းသာမိသည် ။

တစ်ခါတလေ ကြွပ်ဆတ်ဆတ် မာရေကျောရေ ဗိုလ်ကျအနိုင်ကျင့်
မာနကြီးတတ်သော မိုးပြည့်ကြင်နာ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း သိပ်
လိမ္မာပြီး သိပ်ချစ်စရာကောင်းသော အပြူအမူ လေးတွေ ညင်သာနူးညံ့
မှုလေးတွေ ရှိတတ်ပြန်ရော။

မိန်းကလေးတွေ၏ စိတ်ကိုက အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေတတ်တာလား
။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အံ့မြခိုင် ဘက်ကတော့ လှလှပပ ကျရှုံးပြီးသားပါ။ ဘာမ
ဆို ခေါင်းညိတ်လိုက်လျော့ဖြည့်ဆည်းပေးမိတာပါ။ သူက မိုးပြည့်ကြင်
နာ၏ ဖခင်ကို လေးစားရှိသေသူတစ်ယောက်၊ ဦးမိုးပြည့် အရိပ်အောက်
က လူတစ်ယောက်မဟုတ်လား။
